

Имайте характера на слънцето! Нѣкой ще каже: да, ако азъ бихъ ималъ толкова злато, колкото единъ милиардеръ, щѣхъ да направя хората щастливи. — Не, това щастие е врѣменно. Истинското щастие на човѣка седи въ реализиране на неговитѣ възвишени и благородни идеи. Само така човѣкъ ще се освободи отъ празнословие, отъ вглеждане въ чуждитѣ погрѣшки, отъ одумване и т. н. Погрѣшкитѣ, както злото въ свѣта, трѣбва да съставляватъ поука, учение за всички хора. Учете се отъ всичко, което става въ свѣта! Ние гледаме на свѣта отъ по-високо становище, отъ Божествено гледище. Злото въ свѣта е условие за проявяване на Божията Любовь, на Божията Мъдростъ, на Божията благодѣтелност, милостъ и т. н. Нѣкой човѣкъ изяжда едно агне. За агнето това е зло. Защо се допуска това зло? — Въ дадения случай агнето се жертвува за човѣка, да прѣмине въ нова, по-висока форма, съ нова енергия и нови разбирания. При това благо, което ще добие агнето, не струва ли да бѣде изядено? Но човѣкътъ, който изяжда това агне, трѣбва да е въ състояние да трансформира неговата енергия отъ по-ниска въ по-висока. Не е ли способенъ да направи това, нито човѣкътъ ще се ползува отъ агнето, нито агнето ще се ползува отъ тази жертва. Ако ти си единъ червей и се пожертвувашъ за нѣкого, за да минешъ въ по-високо състояние, тази жертва е на мѣстото си. Нѣкой казва: „Смачкаха ме хората, изгубихъ човѣшкия си образъ“. Питамъ: ако съ това смачкване ви се даде нѣщо по-велико, не струва ли да се посмачка малко вашия видъ? — Струва, разбира се. Това, което Богъ дава на човѣка, напълно замѣства загубеното.

Ще ви приведа случая за единъ турчинъ бекрия, т. е. голѣмъ пияница — на день изпивалъ по едно кило джибренка. Това станало въ Шуменъ. Този турчинъ отива една вечеръ, около 10 ч., въ една кръчма. Кръчмата била затворена, кръчмарьтъ си легналъ. Той похлопалъ на вратата. Излиза кръчмарьтъ и го пита: „Какво